

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců JUDr. Šárky Hůrkové, Ph.D., a JUDr. Lucie Lubasové ve věci

žalobce: XXX, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15

proti
žalovanému: **HOCKEY CLUB DYNAMO PARDUBICE a.s.**, IČ 60112476
sídlem Sukova třída 1735, 530 02 Pardubice
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Sedlatým
sídlem Praha 3, Vinohradská 2828/151

o zaplacení 11 600 000 Kč s příslušenstvím a o omluvu,
k odvolání žalovaného proti rozsudku pro uznání Okresního soudu v Pardubicích ze dne 25.6.2024, č.j. 7 C 108/2024-38,

takto:

Rozsudek okresního soudu se **mění** tak, že rozsudek pro uznání se nevydává.

Odůvodnění:

- Okresní soud shora označeným rozsudkem pro uznání uložil žalovanému výrokem I. povinnost zaplatit žalobci 6 000 000 Kč spolu s úrokem z prodlení z částky 6 000 000 Kč ve výši 14,75 % p.a. od 19.1.2024 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku, výrokem II. povinnost zaplatit žalobci 5 600 000 Kč spolu s úrokem z prodlení z částky 5 600 000 Kč ve výši 14,75 % p.a. od 14.3.2024 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, výrokem III. povinnost uveřejnit na náklady žalovaného v celostátním deníku Sport a na internetové platformě XXX omluvu v rámečku s nadpisem „Omluva HC DYNAMO PARDUBICE a.s. XXX“ o výšce písma nejméně 4 mm a textem omluvy o výšce písma nejméně 2 mm ve znění: „XXX“, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku, a dále žalovaného zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci ve výši 758 886,40 Kč k rukám advokáta žalobce do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

2. Z odůvodnění citovaného rozsudku vyplývá, že žalobce se proti žalovanému domáhal zaplacení částky celkem 11 600 000 Kč s příslušenstvím, která sestává ze tří samostatných nároků, a to nároku na zaplacení 12měsíčních odměn po 500 000 Kč, tj. 6 000 000 Kč, nároku na zaplacení smluvní pokuty ve výši 5 600 000 Kč za 28 porušení dvou ustanovení smlouvy a dále omluvy představující přiměřené zadostiučinění z titulu zásahu do osobnostních práv žalobce. Svůj požadavek žalobce odůvodnil tím, že dne 1.5.2023 byla mezi účastníky uzavřena smlouva o výkonu XXX, přičemž dne 31.10.2023 obdržel žalobce od žalovaného sdělení a upozornění, která považoval za účelově vytvořená a která pro jejich obecnost a neurčitost nepovažoval za výzvu ve smyslu čl. XXX smlouvy (tedy výzvu, která by v případě hrubého nebo opakovaného porušení povinnosti XXX opravňovala žalovaného k odstoupení od smlouvy). Následně byl dne 18.1.2024 žalobci předložen žalovaným návrh dohody o ukončení smlouvy, kterou žalobce vzhledem k nátlaku ze strany žalovaného odmítl podepsat. Téhož dne v 18.37 hod obdržel žalobce emailem odstoupení žalovaného od smlouvy s nabídkou, že by odstoupení bylo možno konvertovat na dohodu o ukončení smlouvy, přičemž teprve v tomto dokumentu byla obsažena konkrétní tvrzení žalovaného o údajném porušení smlouvy, s nimiž žalobce nesouhlasil. Žalobce jednání žalovaného označil za nepřipustnou donucovací praxi, na dohodu o ukončení smlouvy nepřistoupil, neboť ze strany žalovaného nebyly naplněny podmínky pro možné odstoupení od smlouvy dle čl. XXX smlouvy. Žalobce jednání žalovaného označené jako odstoupení od smlouvy považuje za odvolání XXX v souladu s čl. XXX smlouvy, za které žalobci náleží 12měsíčních odměn po 500 000 Kč. Požadavek na zaplacení smluvní pokuty ve výši 5 600 000 Kč žalobce odůvodnil tím, že ze strany žalovaného došlo opakovaně k porušení čl. XXX, tj. povinnost vyjadřovat se veřejně tak, aby nebyly ohroženy oprávněné zájmy a dobré jméno XXX. Dle žalobce výše uvedené ustanovení smlouvy porušil žalovaný, resp. XXX již dne 18.1.2024, následně pak mnoho dalších článků a prohlášení ve veřejném prostoru poškodilo a ohrozilo dobré jméno žalobce. K tomu žalobce odkázal na jednotlivé internetové URL (Uniform Resource Locator). Žalobce eviduje 28 porušení čl. XXX, a proto požaduje smluvní pokutu ve výši 5 600 000 Kč a zároveň žádá publikaci omluvy, kterou považuje za přiměřené zadostiučinění z titulu zásahu do jeho osobnostních práv, zejména jeho vážnosti a cti.
3. Okresní soud ve věci vyzval usnesením ze dne 2.5.2024, č.j. 7 C 108/2024–32, žalovaného dle § 114b o.s.ř. k vyjádření s poučením o tom, že nevyjádří-li se ve stanovené lhůtě nebo nesdělí soudu, jaký vážný důvod mu ve vyjádření brání, bude soud mít za to, že nárok uplatněný žalobou uznává a v tomto smyslu bude rozhodnuto. Výzva byla žalovanému doručena spolu s žalobou dne 22.4.2024, přičemž žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
4. Okresní soud uzavřel, že byly naplněny zákonné předpoklady § 153a odst. 3 o.s.ř. pro vydání rozsudku pro uznání, neboť nastala fikce uznání žalovaného nároku co do důvodu i výše a zároveň vydání nebrání povaha věci ani není v rozporu s kogentními právními předpisy. Nárok na zaplacení částky 6 000 000 Kč posoudil jako nárok na 12 smluvních odměn z nepojmenované smlouvy dle § 1746 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „o. z.“), konkrétně vyplývající z čl. XXX Smlouvy. Nárok ve výši 5 600 000 Kč posoudil jako nárok na platně sjednanou smluvní pokutu dle XXX a čl. XXX smlouvy za porušení povinností žalovaného vůči žalobci v souladu s § 2048 o. z. Nárok žalobce na omluvu posoudil jako nárok na přiměřenou satisfakci za zásah do přirozených práv žalobce, a to vážnosti a cti dle § 81, § 2591 odst. 2 o. z. Úrok z prodlení z žalovaných částek přiznal dle § 1970 o. z. za žalobcem požadovaná období, když se v tomto období žalovaný ocitl v prodlení s plněním. O nákladech řízení bylo okresním soudem rozhodnuto dle § 142 odst.1 o.s.ř., žalobci tak byla přiznána plná náhrada nákladů řízení v celkové výši 758 886,40 Kč.
5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, v němž namítal nezákonnost napadeného rozsudku, neboť soud rozhodoval rozsudkem pro uznání na základě výzvy vydané dle § 114b odst. 1 o.s.ř. (tzv. kvalifikovaná výzva), aniž by k tomu byly splněny zákonné předpoklady. Tyto předpoklady spatřoval v tom, že soud je povinen zkoumat, zda povaha a okolnosti případu vyžadují Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

vydání kvalifikované výzvy, což soud neučinil, když pouze zkoumal, zda vydání rozsudku pro uznání nevylučuje povaha věci a právní předpisy. Okresní soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nijak se splněním podmínek pro vydání kvalifikované výzvy nevypořádal, pouhé konstatování o splnění podmínek pro vydání rozsudku pro uznání je nepostačující, přičemž vydání kvalifikované výzvy není na volné úvaze soudu, ale je podmíněno naplněním zákonných podmínek, které je třeba vykládat restriktivně. Žalovaný namítal, že pro naplnění zákonných předpokladů pro rozhodování rozsudkem pro uznání by v žalobě musely být dostatečně určité vylíčeny všechny relevantní skutečnosti, což žalobce u žádného z nároků neučinil. U nároku na vyplacení 12měsíčních odměn žalobce nespécifikoval, které nároky dle čl. XXX smlouvy uplatňuje, v jaké výši a s jakou splatností. V tomto ohledu absentuje provázanost mezi skutkovými tvrzeními a žalobním petitem, kterou ale nemůže okresní soud sám kreativně dotvářet, jak učinil. U tohoto nároku je navíc zřejmé, že ke dni podání žaloby by žalobci mohlo teoreticky vzniknout právo toliko na zaplacení tří takových odměn a nikoliv žalovaných 12. U nároku na zaplacení smluvních pokut žalobce nespécifikoval jednotlivá porušení smluvních povinností či výši a splatnost jednotlivých smluvních pokut, když zcela nedostatečný je odkaz na uvedené důkazní prostředky, které ani nebyly k návrhu připojeny (i pokud by připojeny byly, byla by nutná bližší analýza ke zjištění, v čem konkrétně by měla tvrzená porušení spočívat). Nadto je žaloba v této části nesrozumitelná, když žalobce tvrdí 28 porušení smlouvy, z nichž se domáhá 56 nároků na zaplacení smluvní pokuty. U tohoto tvrzeného nároku by se dle tvrzení žalobce žalovaný mohl dopustit nanejvýš jednoho protiprávního jednání s nárokem žalobce na zaplacení jedné smluvní pokuty. Nárok na zveřejnění omluvy nespécifikuje tvrzením o konkrétním protiprávním jednání žalovaného, o konkrétní újmě a příčinné souvislosti mezi nimi. U nároku na náhradu nemajetkové újmy žalobce tvrdí zásah do osobnostních práv, avšak nikoliv žalovaným, ale třetí osobou (členem voleného orgánu žalované mimo plnění svých úkolů pro žalovanou), absentuje tvrzení, kdy by mělo k zásahům do osobnosti žalobce dojít, jakými konkrétními výroky, kterých osob, z jakého důvodu by takové jednání mělo být přičitatelné právě žalovanému. Nadto přiznáním takového nároku by se žalovaný dopouštěl neoprávněného zásahu do osobnostních práva XXX. Žalovaný spatřoval nesplnění podmínky pro vydání kvalifikované výzvy soudem dále v tom, že žaloba představuje zřejmě bezúspěšné uplatňování práva, když se žalobce domáhá nároků, které mu nesvědčí, což se vztahuje jak k nároku na zaplacení 12měsíčních odměn, smluvních pokut i zveřejnění omluvy. Žalovaný akcentoval nenaplnění podmínek pro vydání kvalifikované výzvy dále v tom, že z žaloby samé vyplývalo, že žalovaný nároky žalobce neuznává a hodlá se žalobě bránit (k tomu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 20.3.2018, sp. zn. III.ÚS 3964/17-2). V takovém případě, kdy je zřejmá aktivita žalovaného, nelze přistoupit k vydání kvalifikované výzvy. Každý z žalovaným uvedených důvodů zvláště i ve svém souhrnu odůvodňují závěr pro nesplnění podmínek k vydání kvalifikované výzvy, která tak nemohla nastolit fikci uznání nároků žalobce ze strany žalovaného. Žalovaný navrhl, aby krajský soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že se rozsudek pro uznání nevydává.

6. Žalobce považoval odvolání žalovaného za nedůvodné a napadený rozsudek za věcně správný a vydaný v souladu s pravidly o.s.ř. Dle žalobce byly podmínky pro vydání kvalifikované výzvy dle § 114b o.s.ř. splněny. Žalovaný sice v odvolání naplnění podmínek sporuje, avšak neuvádí, jaké konkrétní okolnosti by měly vydání výzvy vylučovat, když je zřejmé, že soud daná kritéria před vydáním kvalifikované výzvy ve vzájemných souvislostech hodnotí a sám žalovaný připouští, že se soud předmětem řízení zabýval, tedy posuzoval povahu a okolnosti případu. Žalobce oponoval argumentaci žalovaného i v tom směru, že by z jednání a postoje žalovaného mělo vyplývat, že se hodlá žalobě bránit. Za nepřiléhavý považoval odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 1.8.2016, sp. zn. I.ÚS 1024/15, který řešil jinou procesní situaci, než nastala v tomto projednávaném případě. Námitku žalovaného o nedostatečném vylíčení rozhodných skutečností považuje žalobce za ryze účelovou, veškeré skutečnosti týkající se každého jednotlivého nároku žalobce vylíčil dostatečně určitě, požadavky kladené žalovaným na okresní soud by v tomto smyslu byly neproveditelné, neboť by okresní soud v podstatě musel provádět dokazování. Pokud by krajský soud měl dospět k závěru, že pro některý z výroků napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky, pak však Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

uvedené nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí celého. Námitku žalovaného o tom, že žaloba představuje zřejmě bezúspěšné uplatňování práva považuje žalobce za dezinterpretaci judikatury Nejvyššího soudu, žalobce jednotlivé nároky dostatečně konkrétně specifikoval co do důvodu i jejich výše, přičemž toliko odlišné právní hodnocení žalovaného těchto nároků (které by hypoteticky mohlo znamenat neúspěch žalobce v řízení) nelze podřadit pod zjevně bezúspěšné uplatňování práva. Žalovaný byl v průběhu řízení až do vydání napadeného rozsudku zcela pasivní, když i dle judikatury Ústavního soudu z odmítnutí nároku před zahájením řízení nelze bez dalšího dovozovat, že žalovaný uplatněný nárok neuznává (v takovém případě by institut rozsudku pro uznání ztratil prakticky smysl). Tvrzení žalovaného o tom, že měl v úmyslu se žalobě bránit, ačkoliv byl ve lhůtě určené kvalifikovanou výzvou zcela pasivní, jsou vágní a ničím nepodložená. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí jako věcně správné potvrdil.

7. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, podle ustanovení § 212, § 212a odst. 4 o. s. ř. a § 205b o. s. ř., podle kterého u odvolání proti rozsudku pro uznání nebo proti rozsudku pro zmeškání jsou odvolacím důvodem jen vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jejich vydání (§ 153a, §153b).
8. Podle uvedeného § 153 a odst. 3 o.s.ř. rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 a § 114c odst. 6). Podle odst. 2 rozsudek pro uznání, nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2).
9. Podle §114b odst. 1 o.s.ř. vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, jakož i tehdy, bylo-li věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, může předseda senátu místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; to neplatí ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2), nebo je-li žalovaným ke dni zahájení řízení nebo ke dni vstupu do řízení nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti. Podle odst. 5 jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle odstavce 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3) musí být poučen. To neplatí, jsou-li splněny předpoklady pro zastavení řízení nebo odmítnutí žaloby.
10. Z výše uvedeného vyplývá, že k vydání rozsudku pro uznání ve smyslu § 153a odst. 3 o.s.ř. je třeba kumulativní splnění tří zákonných podmínek:
 - ve věci byla v souladu se zákonnými požadavky vydána výzva dle § 114b o.s.ř.,
 - žalovaný, kterému byla tato kvalifikovaná výzva doručena, na ni v zákonem stanovené lhůtě nereagoval,
 - povaha nároku uplatněného žalobou umožňuje uzavření smíru.

Vztaženo ke konkrétnímu posuzovanému případu není mezi účastníky sporu o tom, že došlo k naplnění podmínky druhé a třetí, což okresní soud v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil. Pokud jde o naplnění první podmínky, pak samotné vydání kvalifikované výzvy je vázáno na zákonné předpoklady, a to jak formální, tak materiální, které jsou, v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu, vykládány restriktivně. K takovým podmínkám patří:

- a) splnění podmínek řízení, projednatelnost žaloby (tzv. formální předpoklady),
- b) žalobní nárok je zcela odůvodněn skutkovými tvrzeními (tzv. materiální předpoklady),

c) vydání výzvy vyžaduje povaha věci či okolnosti případu.

Tyto podmínky pak musí být splněny kumulativně, tj. při nesplnění, byť jedné z nich, nelze uzavřít zákonnost vydané výzvy dle § 114b o.s.ř. s účinky předpokládanými § 153a odst. 3 o.s.ř. Zároveň naplnění uvedených předpokladů soud posuzuje u každého ze samostatných nároků uplatněných jedinou žalobou zvlášť, tj. v daném případě u nároku na zaplacení 6 000 000 Kč představujících 12 měsíčních odměn po 500 000 Kč, u nároku na zaplacení 5 600 000 Kč z titulu smluvní pokuty za 28 porušení čl. 3.1. b) a c) smlouvy po 100 000 Kč a u nároku na publikaci omluvy jakožto přiměřeného zadostiučinění z titulu zásahu do osobnostních práv žalobce, zejména jeho vážnosti a cti (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2165/2004).

11. K naplnění formálních předpokladů ad) a), dle přesvědčení krajského soudu, došlo, neboť podmínky řízení byly splněny, žaloba není neprojednatelná, kvalifikovaná výzva splňovala veškeré formální náležitosti, délka lhůty určené výzvou byla v souladu se zákonnými požadavky.
12. Naplnění materiálních požadavků pro vydání kvalifikované výzvy, tj. splnění podmínky ad b), však krajský soud v daném případě u žádného z uplatněných nároků neshledal.
13. Jak bylo zmíněno výše, k vydání kvalifikované výzvy je třeba naplnění předpokladu odůvodněnosti žalobního nároku skutkovými tvrzeními, neboť žalovanému může být uložena povinnost kvalifikovaného vyjádření jen ve vztahu k dostatečně určité, konkrétní a věcně odůvodněné žalobě (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 471/2020, sp.zn. 21 Cdo 1878/2022).
14. Ohledně žalobcem uplatněného nároku na omluvu jakožto přiměřeného zadostiučinění, žalobce konkrétně nevyklíčil, jakým konkrétním jednáním byl poškozen, kdy k takovému jednání mělo dojít, kde je dané jednání obsaženo, jak konkrétně takové jednání žalobce poškodilo, z jakého důvodu požaduje omluvu po žalovaném, když zmiňuje i další fyzické osoby takto jednající, z čeho případně dovozuje přičitatelnost jednání XXX žalovanému (není zřejmé, jak by se žalovaný mohl jinak omlouvat za tuto osobu), absentuje tvrzení o příčinné souvislosti mezi takovým konkretizovaným jednáním a tvrzeným následkem. V tomto směru zůstala žaloba neurčitá (k požadavkům na tento druh žaloby srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3384/2020, sp. zn. 25 Cdo 1638/2020). Obdobný závěr krajský soud učinil i pokud jde o nárok na zaplacení smluvní pokuty ve výši 5 600 000 Kč, kdy žalobní tvrzení rovněž shledal neurčitými, nedostatečnými a neúplnými. Žalobce sice obecně tvrdil celkem 28 porušení smlouvy, nicméně se v žalobě pokusil vymezit pouze jeden skutek, i když ani toto jeho vymezení není zcela určité. V žalobě absentuje vylíčení, jakým konkrétním jednáním bylo porušeno smluvní ujednání, ohledně dalších 27 skutků není vůbec tvrzeno určité jednání, které by mělo být porušením smlouvy s dopadem do sféry žalobce, chybí vylíčení, zda jednání činil sám žalovaný či osoba, které je takové jednání za žalovaného přičitatelné. Žalobce nedostal své povinnosti dostatečně určitých žalobních tvrzení za účelem jednoznačné individualizace žalobního nároku ani označenými důkazy, kterými jsou odkazy na internetové URL (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 35/2006).
15. Ve vztahu k nároku na zaplacení 12měsíčních odměn v celkové výši 6 000 000 Kč učinil žalobce širší konkrétnější žalobní tvrzení, která nicméně nejsou dostatečná pro vydání kvalifikované výzvy dle § 114b o.s.ř. a tím méně následného rozsudku pro uznání dle § 153a odst.3 o.s.ř. U tohoto nároku zřetelně chybí tvrzení žalobce o tom, že by daný nárok byl splatný (a v návaznosti na to, i kdy se tak stalo, resp. odkdy je žalovaný v prodlení s plněním, když nepostačuje pouhé tvrzení o existenci daného nároku), přičemž soud sám bez odpovídajících tvrzení žalobce si závěr o splatnosti plnění sám nemůže učinit. I pokud by byla připuštěna možnost, že by soud takový závěr ve spojení s připojenou smlouvou mohl učinit sám, pak je třeba konstatovat, že ani z připojené smlouvy jednoznačný závěr o splatnosti tvrzené pohledávky učinit nelze. V otázce splatnosti by totiž bylo třeba dokazováním vyjasnit vůli účastníků při uzavírání čl. XXX smlouvy (neurčitá splatnost podle čl. XXX Smlouvy), což je již počínání nad rámec předpokladů pro rozhodování rozsudkem pro uznání, neboť vydání rozsudku pro uznání žádné dokazování

nepředchází – k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 1878/2002, sp. zn. 26 Cdo 272/2004, a sp. zn. 33 Cdo 906/2009.

16. S ohledem na závěr o nenaplnění výše uvedeného materiálního předpokladu pro vydání kvalifikované výzvy dle § 114b o.s.ř., a to pro žádný z žalobcem uplatněných nároků, krajský soud musel uzavřít, že ani podmínky pro rozhodování rozsudkem pro uznání na základě takové výzvy dle § 153a odst. 3 o.s.ř. nebyly splněny.
17. Vzhledem k absenci úplného a určitého vylíčení rozhodných skutečností, nezabýval se krajský soud podrobně již naplněním dalších materiálních podmínek pro vydání kvalifikované výzvy, tj. povahou věci a okolnostmi případu (ad c). K tomuto požadavku pouze soud pro stručnost uvádí, že povaha věci vystihuje objektivní vlastnosti projednávané kauzy, okolnosti případu pak subjektivní vlastnosti a stav účastníků řízení. Povaha věci obecně vyžaduje vydání kvalifikované výzvy, je-li zjišťování skutkového stavu věci s ohledem na předpokládané množství odlišných tvrzení účastníků a navrhovaných důkazů obtížné a kdy bez znalosti stanoviska žalovaného nelze první jednání připravit tak, aby v rámci něj bylo rozhodnuto (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 315/2020). Krajský soud pak má za to, že taková podmínka povahy věci v daném případě splněna byla, stejně tak žalobcem uplatněné nároky krajský soud nehodnotí jako zjevně bezúspěšné uplatňování práva (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 3163/2013). Alternativní podmínka k vydání kvalifikované výzvy ve smyslu, že uvedené vyžadují okolnosti případu, by pak nebyla naplněna např. v tom případě, pokud by všechny okolnosti nasvědčovaly tomu, že žalovaný nebude v příslušném řízení pasivní, kdy by bylo evidentní, že žalovaný nemá v úmyslu nárok uzнат a hodlá se plnohodnotně sporu před soudem zúčastnit (k tomu srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 20.3.2018, sp. zn. II. ÚS 3964/17), což dle názoru krajského soudu, není tento projednávaný případ, v němž žalovaný zůstal zcela pasivní a soud neměl k dispozici jednoznačné poznatky o tom, že by se sporu hodlal plnohodnotně zúčastnit a nárok žalobce neuznat.
18. K výtce žalovaného o tom, že se okresní soud s otázkou požadavku na povahu věci či okolnosti případu v rozsudku pro uznání nevypořádal, krajský soud poznamenává, že v souladu s § 157 odst. 3 o.s.ř. soud v odůvodnění takového rozsudku pouze vymezí předmět řízení, což okresní soud učinil, a stručně vyloží důvody, pro které rozhodl rozsudkem pro uznání, tj. odůvodní, že došlo ke splnění podmínek pro tento postup. Krajský soud je přesvědčen, že okresní soud těmito požadavkům vyhověl, neboť v odstavci 2 a 3 svého rozsudku tyto důvody uvádí. Krajský soud tak nesouhlasí s názorem žalovaného v tom směru, že by snad součástí odůvodnění dle § 157 odst. 3 o.s.ř. mělo být i zevrubné vyložení důvodů pro vydání kvalifikované výzvy dle § 114b o.s.ř. (takový požadavek ostatně nevyplývá ani z žalovaným zmíněné judikatury Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 3498/2012).
19. Za daného procesního stavu věci krajský soud podle ustanovení § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil napadený rozsudek tak, že se rozsudek pro uznání nevydává. Okresní soud, proto po právní moci tohoto rozhodnutí, bude pokračovat v projednání věci a v konečném rozhodnutí ve věci samé rozhodne i o nákladech tohoto odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích z důvodů, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

Pardubice 3. října 2024

JUDr. Bořivoj Hájek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.